

אוסף סיפורים' שנ'

מתוך 'ליקוטי שמואל'

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אהבת התורה (טיב הקהילה - פרשת תרומה פ"א)

אהבת התורה ושמחתה של מו"ר הגה"ק רבי בנימין הכהן רבינוביץ זצוק"ל, אדמו"ר ממשכנות הרועים, ודיין בית דין צדק דפעייה"ק ת"ו, מפורסמת הייתה לשם דבר. הוא היה זקן ויושב בישיבה כל ימי חייו, ולפעמים אף בשעות רבות רצופות ללא שום הפסק, שש ושמח באהבתה של תורה בכל לב ונפש, כי היא משוש חייו.

בהזדמנות אחת בימי זקנותו נשאל, כיצד זכה לאהבה ושמחה עצומה כזו לתורה הקדושה? סיפר רבי בנימין, שאת זאת קיבל וינק בינקותו בבית הוריו, שכידוע שלטה אז העניות ברוב בתי ישראל, ובקושי החזיקו את עצמם בפת במלח ומים במשורה. אך עם כל העניות הגדולה החזיקו בביתם קופסת נחושת סגורה ומסוגרת עם פתח צר בצידה, שלתוכה היו משלשלים מדי פעם קופיקה אחת או שניים כפי יכולתם.

ומדי שנה בהגיע 'חג הפורים', היו פותחים את הקופה, וסופרים את הקופיקות והפרוטות שהצטברו בתוכה במשך השנה, ובאותו סכום היו רוכשים מתנה לרב הגדול המרא דאתרא, כמנהג הימים ההם, להגיש תשורת כבוד לרב העיר ביום הפורים.

שנה אחת כשפתחו את הקופסא בערב פורים מצאו בתוכה סכום נאה המספיק כדי קניית כרך גמרא אחד גדול של "מסכת בבא בתרא" חדשה ומחודשת. שנחשב בימים ההם באותם אזורים כספר יקר המציאות! כי לרוב האנשים לא היה ש"ס שלם מצוי בביתם, ורוב הגמרות היו קרועים ובלויים מרוב שימוש שהיו משאילים את הגמרות מזה לזה.

וסיפר רבי בנימין שבאותה שנה הייתה שמחת הפורים גדולה ועצומה בביתם, על הזכייה הגדולה שנפלה בחלקם לרכוש גמרא בבא בתרא לרב המרא דאתרא! וניגשו כולם יחדיו בשמחה ובצהלה גדולה להגיש את המשלוח מנות לבית הרב, שכמובן שמח מאוד לקראתם.

אותה שמחה גדולה, העיד רבי בנימין, היא שחקקה בעצמותי את אהבת התורה ותשוקתה הגדולה! כאשר ידעתי גם ידעתי כמה קשה היו ההורים שלי עובדים כל השנה בשביל לצרף פרוטה אל פרוטה, ומתוך לחם פיהם ופי ילדיהם חסכו בשביל אותה גמרא! והיו שמחים על כך בשמחה עצומה, כמוצא שלל רב! – זה המראה החדיר בתוכי לבבי שמחה ואהבת תורה עד מאוד!

כן נזכה כולנו, לאהבת תורה ושמחתה תמיד, שמחת פורים ושמחת עולם! ליהודים היתה אורה – זו תורה!

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי"
[כה, ב] (אור דניאל).

למרות הכל למתן "תרומה" יש צורך בפיוס מאת הקב"ה. לעיתים אנו יכולים לראות שני אחים, האחד בעל ממון ונכסים רבים, ואילו השני עני מרוד שאין ידו מספקת להאכיל אף את ילדיו. ואינך מבין: העשיר צריך לתת רק מעט מיתרת כספו ואחיו יהיה מסודר. אך

לא-לוקים פתרונים. האחד יהנה מהבלי העולם הזה ולא ייתן פירור לשני למרות שמבין הוא בערך מצוות הצדקה .

הרי לפנינו מעשה נפלא הממחיש את הדברים : בוקר אחד נסע הרבי מקופישיניץ שהתגורר בארה"ב מביתו, כדי לפגוש אחד ממתפללי בית-הכנסת שלו. האיש לא ידע שהרבי עומד לבקרו. בעל-הבית רץ לחדר ההמתנה, ועמד בפה פעור כשראה את האדמו"ר. "מדוע הרבי הגיע לכאן?" - שאל. יכולתי להגיע אל הרבי מכל מקום שהיה קורא לי!". חייך הרבי בעדינות וענה: "כעת אני הוא זקוק לך. לכן, מן הראוי שאני אבוא אליך.". "רבי," - הפציר בעל-הבית - "בבקשה, במה אני יכול לעזור לך?". הרבי דיבר באיטיות, כשהוא מביט אל תוך עיניו של בעל-הבית: "ידוע לי על משפחה הזקוקה לתרומה דחופה ביותר. הבעל ללא עבודה, האישה חייבת להימצא בבית כדי לטפל בילדים הרכים, ולכן אינה יכולה לעבוד לצורך פרנסתם. חלק מהילדים חולים, והיה עליהם לשלם לרופא סכומים נכבדים. אפילו אוכל קשה להם להשיג בימים אלה. אני זקוק לסכום נכבד עבורם". "אבל," - מחה בעה"ב - "אם הרבי הגיע רק בשביל זה, יכול היה להתקשר עמי, ואני ודאי הייתי נענה לבקשה". "לא -", אמר הרבי - "מדובר בבקשה מאוד חשובה עבורי, ולכן הרגשתי צורך לגשת אליך בצורה אישית ביותר". "אתן כמה כסף שיבקש הרבי!" - ענה בעה"ב. הרבי הסביר, שסכום הכסף שאדם נותן לצדקה הינו החלטה בלעדית, שרק התורם יכול להחליט". האם יכול אני לתת המחאה?" - שאל בעה"ב. "ודאי," - ענה הרבי. "על שמו של מי עלי לרשום את המחאה?" - שאל האיש. הרבי הביט לרגע לארץ, והשתהה קצת לפני שענה. ואז ענה בלחש: "כתוב את המחאה על שמו של אחיך!"

דמי שזכנות מחויץ לעיר (מצוה לספר - עמ' תב)

הרה"ק רבי ברוך מגארליץ זצ"ל, נוהג היה רבות להתנהג בהנהגות שאינן מובנות, ורק לעתים הבינו בני ביתו ומקורביו את ענייניו הטמירים. פעם יצא עם בעל-עגלה לנסיעה מחויץ לגארליץ. לפני היציאה את העיר פגש ביהודי בשם רבי שאול שהיה 'מלמד' בעירו והוא התהלך כשראשו בל עמו. לשאלת הרבי מדוע זה רעים פניו, השיב שהנה עוד שבועיים חג הפסח וכל ממון אין בידו להוצאות החג. ביקשו רבי ברוך לעלות על העגלה ולהצטרף אליו למסע מחויץ לעיר. בתחילה ניסה המלמד לסרב מאחר והוא עתה בדרכו לחפש מלאכה, תהיה אשר תהיה, להתפרנס ממנה, אך הרבי ציווה עליו במפגיע והוא עלה על העגלה. הם נסעו כמה שעות ובאו לעיר אחת, שם הורה הרב מגארליץ לעצור ליד 'אולם שמחות' זעיר, ובו מסעדה יהודית שבבעלותו של יהודי אחד. הרב מגארליץ ביקש מן המלמד שהצטרף אליו לרדת מן העגלה, נתן בידו כמה פרוטות, וביקשו לרכוש עבורו כוס בירה. משבא ר' שאול המלמד ובידו כוס הבירה נתן לו הרב פרוטות נוספות שירכוש אף עבור עצמו כוס בירה. שב המלמד אל הפונדק ובאותו הרגע הורה הרבי לבעל העגלה להימלט מן המקום במהירות...

כעבור דקות אחדות יצא ר' שאול מן הפונדק ובידו כוס המשקה, והנה נעלמה העגלה עם הרבי והוא נותר כך לבדו.

נכנס וסיפר לבעל הבית את אשר עשה עמו הרבי מגארליץ, תהה על דבר זה ושאל את בעל הפונדק מה יעשה עתה.

'לא רחוק מכאן' השיב לו בעל הבית, 'ישנה תחנת רכבת, ובסכום קטן תרכוש לך נסיעה אל תחנה הסמוכה לגארליץ עירך'. אלא שאני מציע לך להיוותר כאן מאחר ובעוד כמה שעות תיערך באולם אשר לי סעודת אירוסין מפוארת, וכפי שאתה נראה כבר זמן רב לא סעדת את ליבך בסעודה הגונה! הסכים ר' שאול ונותר בפונדק.

בשעות הערב, משבאו המחותנים, הכירם היטב, הן את השידוך הזה ערך הוא. שעות וימים נתן בכדי לשכנע את המחותנים שמתאימים המה, אך לאחר שהשתדכו, התחמקו מלשלם לו. הם אף קבעו את סעודת האירוסין כאן, הרחק מגארליץ כדי שהשדכן לא יתבע את המגיע לו. אך עתה לא נותנה להם ברירה והם נאלצו לשלם לו את מלוא החוב בסכום נכבד וניכר כפי יכולותיהם של העשירים הללו.

לימים, משפגש שוב המלמד ר' שאול את הרה"ק רבי ברוך מגארליץ, שאלו הרב: 'נו ר' שאול, האם למקום טוב נטלתי אתכם באותו טיול שנכפה עליכם מחוץ לעיר'...?!

הסוד להורדת נפיחות שגילה בן הרבי שהתחזה

"מה עושים איתם?" פכר הגבאי את ידיו במבוכה. "היהודי החולה הפך עולמות כדי שבני משפחתו ייקחו אותו מוורשה הרחוקה עד לצאנז, הסכים להתיישר בייסורי תופת ברגלו הנפוחה והחולה שעומדת לפני כריתה, ועד שהגיע לצאנז - הרבי אינו בעיר"...

בנו הבכור של הרה"ק ה'דברי חיים' מצאנז - הרה"ק רבי יחזקאל שרגא משינאווא - שאיתו התייעץ הגבאי, התמלא רחמים על החולה ומשפחתו. "אמור להם שייכנסו אל הרבי. אני אשב בצד השולחן (שכן אסור לשבת על מקומו של האב) לבוש בבגדי הרבנות, כביכול אני הרבי, ואקשיב למצוקתם".

נכנסו בני המשפחה אל הקודש פנימה בלי שידעו שהרבי אינו בעיר. כמובן שבאותם ימים ללא תמונות, טרם הכירו את מראה פניו של הרבי מצאנז אם לא ראוהו קודם לכן. החולה שטח באוזני הצדיק את ייסוריו בשל הרגל הנפוחה ואת תחזיות הרופאים, וציפה לברכה.

לאחר שעודד אותם הרבי משינאווא בדברי חיזוק, בירך אותם והבטיח: "אם תפרישו מדי יום סכום מסוים לצדקה, בעזרת השם תחלים הרגל ותחזור לאיתנה!"

בני המשפחה הנרגשים יצאו מחדרו של הרבי מצאנז. כל המסע הקשה היה שווה. קרובה ישועתם לבוא. הרבו בתפילה, הקפידו במשך חודש על מתן הסכום לצדקה מדי יום ותקוותם איתנה הייתה שיזכו לנס.

והנס אכן אירע! הרגל החולה איבדה מנפחותה יום אחרי יום, עד שהרופאים הודו שאינם מבינים מה אירע כאן. הרגל שעמדה לפני כריתה - החלימה כליל.

שבו בני המשפחה בלב מתרונן לצאנז, אל ה'דברי חיים', להודות לו על ברכתו ועל המופת שאירע בגינו.

הפעם, כשנכנסו בני המשפחה לקודש פנימה, אחזה בהם רתיעה. היהודי המבוגר שיושב בחדר - אינו הרבי! בפעם הקודמת היה הרבי צעיר יותר. גם הכיסא היה ממוקם בצד אחר של השולחן... הם החלו ללחוש באוזני הגבאי על הטעות. הלה, שלא היה הגבאי שהתייעץ עם הרבי משינאווא, כמובן לא הבין מה הם סחים. אלא שה'דברי חיים' עצמו, ששמע שברי משפטים, הבין בין-רגע מה אירע. הרה"ק משינאווא זומן אל החדר, ובני המשפחה המאושרים פרצו בבכי של הודיה בהיכנסו. זה הרבי שהציל את רגלו של אביהם...

"מהיכן לקחת את האומץ להבטיח להם שאם ייתנו צדקה תתרפא הרגל?" שאל הרה"ק מצאנז את בנו.

"ראיתי זאת אצל אבא", ענה הרבי משינאווא בחכמה. "תמיד לאחר קבלת הקהל נתן אבא צדקה לעניים מהערמות התפוחות של שטרי הפדיונות, בכל נתינה כזו - הצטמקו הערמות הגבוהות עד שנעלמו. משם למדתי שצדקה היא סגולה להורדת נפחות..."

הפרוכת ('גל' אור שרה - פר' תצוה תש"פ)

בפרברי ברוקלין שכן לו בית הכנסת 'תורת ישראל' שומם מתמיד. בבית הכנסת התפללו בעבר מתיישבים שהיגרו לאמריקה במאה הקודמת. עם הזמן הם נפטרו, ובניהם עברו להתגורר במקומות אחרים ברחבי המדינה או עלו לארץ ישראל, ובשל העדר תחזוקה שוטפת ומתפללים נסגר בית הכנסת על מנעול ובריח.

לאחר מספר שנים הגיע לאזור הרב אלכסנדר רובין. הוא שמע על בית הכנסת שעמד שומם במשך שנים, והחליט לקחת את העניינים לידיים ולהפיח רוח חיים בקהילה היהודית שעוד נותרה במקום, הוא היה נחוש לפתוח מחדש את בית הכנסת עבור המתפללים. כאשר השיג הרב רובין את מפתחות בית הכנסת וראה אותו לראשונה, לא היה מופתע. הוא ידע שעליו להשקיע עוד הרבה כסף במקום עד שיוכל להכשיר אותו לתפילות. ה'מטרה' מבחינתו הייתה, לקיים בבית הכנסת תפילה ראשונה כבר בליל פורים שיחול בעוד שבועיים. בעלי המקצוע עבדו בסיוד הקירות, בצביעה, ובתיקון הספסלים הישנים והקירות הדולפים ועמדו לסיים כעבור מספר ימים את המלאכה.

לאחר שבוע התחוללה סופת שלגים רצינית ברחבי ניו יורק והפועלים לא יכלו להתייצב לעבודה. בסיום הסופה הגיע הרב לבית הכנסת, והבחין שאחד מלוחות העץ של ארון הקודש הישן קרס כתוצאה מחלון אחד שלא היה סגור כראוי. חור גדול ומכוער נפער במרכז הארון. אילו הייתה לו פרוכת ראויה כדי לכסות בה את הארון הוא היה מצליח לכסות את החור עד שיקנה פרוכת חדשה, אבל הפרוכת הקיימת התפוררה במשך השנים. הרב ניקה את הלכלוך מהרצפה והתלבט האם לדחות את תפילת הפתיחה שתכנן לליל פורים, עד שיצליח לסיים להכין את בית הכנסת כראוי.

בדרכו הביתה, הבחין ברוכל מקומי שישב על דוכן בפאתי הרחוב ומכר כלים ומוצרי בית, משכה את תשומת ליבו מפת שולחן גדולה בצבע שנהב רקומה בעבודת יד עם צבעי תכלת וטורקיז בגוונים מרהיבים. 'מגן דוד' גדול היה רקום במרכזו, והמפה הייתה בדיוק בגודל הנדרש כדי לכסות את ארון הקודש. הוא קנה אותה, וחזר על עקבותיו כדי לתלות אותה בבית הכנסת. כשיצא, הבחין באישה יהודייה מבוגרת שמיהרה כשסלים בידה. לפתע היא החליקה והסלים התפזרו לכל עבר, הרב ניגש לסייע לה ולאסוף את כל המוצרים לאחר מכן הציג את עצמו ואמר: 'גברת, אני רבאיי אלכסנדר רובין הרב של בית הכנסת 'תורת ישראל' אני שמח לבשר לך ששיפצנו את בית הכנסת 'תורת ישראל' ובעזרת הא-ל אנחנו נפתח אותו מחרתיים לתפילת חג הפורים ולקריאת המגילה...'. 'וואו, תודה רבה לכם!' התרגשה האישה. 'אני יחסית חדשה כאן באזור, אבל שמעתי שבית הכנסת הזה היה סגור למעלה מארבעים שנה! האם אתם צריכים משהו לבית הכנסת, תרומה? בימה לחזן? אולי פרוכת? אני תופרת במקצועי, והייתי רוצה לתפור עבורכם פרוכת לעילוי נשמת יקיריי שנרצחו בשואה...'. 'תודה רבה על הנכונות' אמר הרב בחיוך 'באמת פרוכת חדשה כעת לא תזיק, מאחר שהפרוכת הישנה התפוררה לחלוטין. היית רוצה רגע להיכנס לבית הכנסת ולקחת מידות עבור הפרוכת?' 'אני אשמח...' ענתה האישה, ונכנסה בעקבות הרב אל בית הכנסת.

היא הביטה סביבה בהתפעלות, היה ניכר שהושקעו במקום מאמצים רבים על מנת להכין אותו בצורה הנוחה ביותר. הם התקרבו אל ארון הקודש ולפתע הזקנה החווירה, והחלה לרעוד. היא התקשתה לדבר ורק הצביעה לעבר המפה שנתלתה על ארון הקודש ושאלה: 'רבאיי, מאיפה המפה הזאת?'. 'קניתי אותה לפני זמן קצר מרוכל מקומי' הסביר הרב, האישה הייתה המומה. היא ביקשה ממנו לבדוק האם רקומות בתחתית המפה המילים EBG וכשהוא אישר זאת היא התיישבה בחולשה על אחד הספסלים.

את המפה הזאת רקמתי בפולין לפני עשרים שנה, גרנו אני ובעלי בפולין לפני המלחמה. כשהגרמנים התקרבו אילץ אותי בעלי לברוח ולהסתתר בחלק הפולני של וורשה עם תעודות מזויפות, הוא היה אמור לבוא אחרי שבוע, אולם נתפס על ידי הגרמנים ונשלח למחנות, מאז לא ראיתי אותו וכל הניסיונות שלי לאתר אותו עלו בתוהו. המפה הזאת, הייתה על השולחן אצלי בבית. אינני מאמינה שאני רואה אותה כאן, באמריקה, על ארון הקודש...'

הרב הציע לה מיד לקחת את המפה, אבל היא סירבה בתוקף ואמרה שהיא מבקשת שהמפה תישאר עד שהיא תסיים להכין את הפרוכת החדשה לעילוי נשמת יקיריה. הרב הציע לה שהוא ייקח אותה לביתה עם הסלים, היא גרה ב'סטטן איילנד' שהיה רחוק

מהאזור והיא נענתה להצעה. למחרת עבר הרב בין חברי הקהילה ופרסם את פתיחת בית הכנסת. הדבר עורר רעש בקרב בני הקהילה המבוגרים ורבים מהם הגיעו להשתתף בתפילת ליל פורים ולשמוע את קריאת המגילה.

לאחר התפילה הודו התושבים לרב על היוזמה הברוכה, והודיעו שבכוונתם לבוא בקביעות לתפילות. אחד המתפללים המבוגרים, המשיך לשבת על הספסלים כשהוא מרותק למראה ה'פרוכת' שעל ארון הקודש ומעיניו זולגות דמעות, ואילו הרב ניגש אליו והניח את ידו על כתפו: 'האם אתה בסדר, אתה צריך עזרה?'. 'אני בסדר' השיב הזקן תוך כדי שהוא מוחה את הדמעות'. הפרוכת הזאת מזכירה לי את המפה שאשתי רקמה לפני המלחמה בפולין, בגלל זה אני קצת מתרגש, אני בסדר...'. 'ואיפה אשתך?' בירר הרב בעדינות. 'לא ראיתי אותה מאז המלחמה, אמנם היא ברחה לצד הארי אבל אחד התושבים במקום שבו הסתתרה טען שהיא נעצרה על ידי הגסטאפו. מאז לא ראיתי אותה' הרב התרגש לשמע הדברים, ושאל את הזקן האם יהיה מוכן להצטרף אליו לנסיעה קצרה ל'סטטן איילנד'. והסיע אותו אל דירתה של האישה שתרמה פרוכת לפני שלושה ימים, עזר לו לטפס במעלה המדרגות וצפה באיחוד המשפחתי המרגש של ליל פורים, שהשאיר אותו עם דמעות יותר מכדי שניתן לדמיין ...

השטיבלאך (יקותיאל יהודה גנזל)

אחד המקומות המרתקים בתבל, הוא השטיבלאך בשכונת מאה שערים. מין פסיפס של מגוון אנושי מרהיב. מבריאי נפש ועד פצועי לב. עובדי ה' מופלגים לצד טיפוסים מטיפוסים שונים. ליצני הדור לצד קנאים שמעולם לא יצאו את גזרת כיכר השבת בואכה מלכי ישראל. ובקיצור: מרתק.

את אותה תפילה שהתפללתי בשטיבלאך ב'שחרית' אחת של ימי בחרותי, לא אשכח. אל עמוד התפילה ניגש אברך צעיר שהתפלל בדיוק כמו שצריך. לא מהר מדי ולא לאט מדי. הציבור התפלל בהתלהבות. אבל מתוך הציבור בלט יהודי מסוים שלא חדל מלהפסיק לשליח הציבור. הוא נעמד לידו ונדנד לו ללא סוף. הוא לא הפסיק מלסמן לו שיאט, ויאט עוד, וימתין, ויחכה, ויאט, ושוב ימתין. הציבור כולו כבר איבד את כוונת התפילה, ואט-אט גם את הסבלנות. אלא שבדיוק אז הסתיימה התפילה.

עם תום התפילה, ניגש אותו נודניק אל שליח הציבור ובייש אותו לעין כל בצעקות על כך שהוא מתפלל מהר מדי (מעיד אני עלי קולמוס וקנקנתום שהוא לא התפלל מהר, בשום פרמטר) והוא חוטף את התפילה ועוד כמה הערות מסוג זה. האברך לא התרגש, הוא ביקש מהיהודי להשיב לו בסיפור.

תראה את הרכב, כל רכב שהוא, איך הוא נוסע. הוא מתחיל לנסוע ואז בולם – רמזור לפניו. הוא נוסע עוד קצת, והופ, כיכר. הוא שוב עוצר. ממשיך בנסיעה ושוב עוצר, מעבר חציה. נוסע ועוצר, ילד קפץ לכביש. הוא לא יכול לנסוע ישר, הוא כל הזמן חייב להפסיק ולבלום. אבל ברגע שהנוסע מתרומם עם מסוק, הוא כבר לא נתקל בשום מחסום, לא פקק ולא רמזור, לא צומת ולא מעבר חציה. כשמתרוממים קצת – הכל נוסע חלק בלי עיכובים". רב איד, הייבט זיך אויף אַביסל" – חתם האברך את דבריו. לאמור: תתרום

קצת. אם תתרומם קצת (מלשון רוממות הנפש), כבר לא תצטרך לבלום כל רגע באמצע התפילה – – –

המסר של אותו אברך מלווה אותי עד היום (לא יודע אם זה המסר או הסיטואציה. אבל זה מלווה). והוא נכון לנו לכל פניה ופניה בחיים. פעמים רבות אנחנו לא מפסיקים להיתקל בבלימות. פה מפריע לנו משהו, שם מציק לנו משהו. מציק לנו מה שההוא אמר ומה שקרה לאלמוני. אנחנו לא יכולים להתעלם ממה שקורה, ממה שאומרים, ממה שנעשה. לאחד מפריע המצב בסקרים, לשני מפריע שכן/לא מתחסנים, לשלישי מפריע שיש מי שמפריע לו המצב בסקרים או שיש מי שמפריע לו שכן/לא מתחסנים. וכן על זה הדרך. וכשאנחנו רואים שמהו עוצר אותנו, רובץ על ליבנו, עובר מהמוח המבין וקולט אל הלב המרגיש ובולם, עלינו לספר לעצמנו על ההבדל בין רכב לבין מסוק ופשוט להתרומם...

אם מתרוממים ומסתכלים על הכל מלמעלה, ממבט עילאי, מבט של יהודי האחוז בכבלי האמונה מבלי רצון להינתק, שום דבר כבר לא מפריע. החיים מתחילים לזרום כמי נהר. במנוחה.

משלוח מנות (גל' החינוך והמנחה - פורים ע"ח)

האברך לא ידע את נפשו. מה זה קורה לו? הרי בכל המושבים מסביב הוא מצליח באופן יוצא מן הכלל, ואילו במושב הזה הוא אינו מצליח להזיז מאומה, כאילו קיר של בטון חוסם לפניו את ההצלחה.

היה זה אברך בן תורה שהיה מוכשר ביותר לקרב את ליבות ישראל הטועים לאביהם שבשמים, כשמצודתו הייתה פרושה על כמה וכמה מושבים בהצלחה יתרה. אלא שכשהחליט להתחיל לפעול במושב מסוים נוסף לא האירה לו הדרך פנים כלל. ולכן כעבור שלש שנים שבהם לא הצליח להביא למדרשיה כי אם שני זקנים באים בימים, חש האברך שהוא נשבר לחלוטין.

בצר לו פנה אל מרן רבן של ישראל הגראי"ל שטיינמן זצוק"ל ושטח בפניו את עיזבונו לנוכח אי הצלחתו במושב, כשהוא שואלו מה עליו לעשות הלאה, "תתפלל!" ענה לו מרן זצ"ל במילה אחת.

האברך סבר וקיבל, אולם החליט שלא להתפלל סתם כך מתוך בית כנסת כלשהוא בבני ברק, אלא עלה יעלה ירושלימה וייסע אל עבר כותל המערבי, שם ישטח לפני הקדוש ברוך הוא את הרהוריו ואת חוסר סיפוקו לנוכח אי הצלחתו, בתחינה ובקשה שמעתה ואילך יתהפך עליו הגלגל ויצליח להרביץ תורה ויראה במושב.

בסיימו להתפלל בכותל התיישב מידועינו על אחד הספסלים לנוח מעט, כשבפתע צדה עינו על הסטנדר מולו בספר המפורסם 'ברכי נפשי' להגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א. ברפרוף קל עיין בו מעט בפיזור נפש. מה מאד נדהם לגלות בדפדפו בפרשת שמיני, איך שרבי יצחק זילברשטיין מספר שם סיפור שבדיוק מתאים למצבו הנוכח.

כשכך מספר שם רבי יצחק: אברך מלייקווד החליט לצאת לשליחות בעיירה נידחת כל שהיא כדי להפיץ תורה ויראה בקרב התושבים שהיו רחוקים מכל דבר שריח של קדושה

מודבק בו. אחדים מבעלי הניסיון הזהירוהו לבל ילך שמה, באשר הרבה ניסו להפיץ שם תורה ויראה, אולם נכשלו ותקוותם נכזבה. אלא שהאברך מלייקווד לא התפתה, בקבעו שאם כך, הרי זה אתגר מיוחד עבורו, ובוודאי בעז"ה יצליח להקים שם אימפריה של תורה וחסידות.

אולם, אפס. נבואותיהם השחורות של אלו שניסו להניאו התבררו כמוצדקות לגמרי, באשר בכל אשר פנה לא הצליח...

האברך הרגיש שקיים בעיירה מניעה שמימית שעוצרת בעד כל השפע היהודי מלהתבסס שם. בשל כך פנה לברר קצת אודות היסטורית העיירה בשנים עברו. "אולי יצליח לגלות את הסיבה המסתורית" חשב. לא עבר זמן רב והוא מצא את הסיבה לאי הצלחתו בעיירה. כשהתברר לו שבשנים קודמות שמש שם רב מסוים, שלכמה מעשירי העיירה לא היה נח שהוא משמש כרב העיירה, והם ניסו כל הזמן לגרום לו להתפטר ולעזוב את העיירה. עד שהגדילו עשות וביום חג הפורים לכדו עשירים אלו מספר עכברים שמנמנים וגדולים, הניחום בתוך קופסא עטופה היטב, ושיגרום לבית הרב בתור 'משלוח מנות'. הרבנית שקיבלה את החבילה פתחה אותו, כשהיא נבהלת עד עמקי נשמתה למראה קבוצת עכברים גדולים שקופצים לה הישר לעבר פניה המבועות.

התוצאה הסופית הייתה שתחבולת המשלוח מנות הכריעה את הכף, והרב עזב את העיירה בפחי נפש, כשאת הרבנית הוצרך לאשפז בבית חולים לחולי נפש, עקב התערערות נפשה כתוצאה מחוויית המשלוח מנות החי והבועט.

האברך מלייקווד הבין אם כן שזוהי הסיבה שמונעת את פריחת היהדות במקום, לפיכך החל לפעול אצל בני הקהילה שיעלו על קברם של הרב והרבנית, שבינתיים כבר שבקו חיים לכל חי, ויבקשו את מחילתם.

לא נאריך בפרטי המעשה, גם לא בפסקו של מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל שנדרש לנושא. אולם אך זאת נציין שמיד לאחר שעלו בני הקהילה על קברו של הרב, החלה השממה הרוחנית בעיירה לפרוח, כשתלמוד תורה, ישיבה ובית יעקב נפתחים במהרה בזה אחר זה...

האברך הארץ ישראלי מהמושב סיים לקרוא את הסיפור ולא ידע את נפשו. הבעת תדהמה נפלטה מפיו. הרי גם לו קורה מקרה כזה בדיוק. "עלי לבדוק בעברו של המושב" החליט האברך. ואכן. לאחר בירור קל התבררו חששותיו כמוצדקות, כשהתחוור לו שלפני שנים אחדות כיהן במושב רב מסוים שהתושבים מיררו לו את החיים על לא דבר, ובשכך הוצרך לעזוב את המושב בפחי נפש.

האברך כבר ידע בדיוק מה עליו לעשות. ומיד למחרת הזמין את כל הקהל לעצרת תשובה והתעוררות מיוחדת לזכותו של הרב הקודם, כשהוא משדלם לעלות לקברו של הרב ולבקש את סליחתו. תושבי המושב נתרצו לכך מיד, ותיכף עלו על קברו של הרב ובקשו את סליחתו. ואכן, הלא יאומן קרה, מיד לאחר בקשת הסליחה החלה התורה לפרוח במושב בצורה בלתי רגילה, כשחבר מביא חבר עד שבמהרה נוסד גם בית הכנסת במושב עם מניינים שוטפים כל יום, פלוס מוסדות קדושה וטהרה שנפתחו כפטריות אחרי הגשם...

סיפור יפה וחזק. אולם המסר עוד יותר חזק. שכן ההשגחה הפרטית זועקת מתוך כל שלבי הסיפור. ראשית: עצם העובדה שהאברך קיבל ברצינות את דברי מרן הגרא"ל זצוק"ל שהורה לו: "התפלל!", ולא ראה בתשובה זו משיכת כתף בעלמא, היא דבר פלא. שנית: עצם העובדה שהחליט לעשות זאת בכותל המערבי. ומה הוא מוצא בכותל? ספר 'ברכי נפשי'! ספר שאינו שגרתו להימצא בכותל, שהרי בכותל בדרך כלל אומרים תהלים או מתפללים ולא מעיינים בספרים כאלו ואחרים, הוא גם כן פלא והפלא. כשהפלא הגדול מכולם שכשהוא פותח את הספר, הספר נפתח בדיוק בסיפור עם המשלוח מנות והעכברים. פלאי פלאים... איך שהקב"ה מסובב את כל העולם כדי שאברך מבני ברק ידע את אשר עליו לעשות בקשר למצוקתו הרוחנית בהפרחת התורה במושב...